

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.963 van 12 maart 2003
in de zaak A. 121.512/XIV-10.149.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. TIELENS,
 kantoor houdende te 1831 DIEGEM,
 Berkenlaan 8 A

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 9 juli 1982 en van Belarussische nationaliteit, op 25 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 februari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. TIELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 februari 2002 en verklaart zich vluchteling op 11 februari 2002 .

1.2. Op 26 februari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Belarussisch staatsburger, verliet eind juli 2000 uw land van oorsprong in het gezelschap van uw ouders A. V. en A. A. en uw broer A. D. en zijn vrouw . U ging naar Polen waar u eind juni 2001 het statuut van vluchteling verkreeg. Op 9 februari 2002 verliet u Polen richting België. Op 10 februari 2002 kwam u in België aan waar u de volgende dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 25 maart 2002) verliet u Polen omdat u er gediscrimineerd werd. Op 11 september 2001 verhuisden jullie in Polen van Lublin naar Krakov. Jullie kregen van de sociale dienst geld voor het huren van een appartement. Het was onmogelijk voor u om Poolse lessen te volgen. Ook hadden jullie problemen voor het verkrijgen van medische zorgen. Op 3 december 2001 schreef uw vader een brief naar verschillende instanties om de situatie aan te klagen. In die brief stond vermeld dat jullie op 3

december 2001 een hongerstaking gingen beginnen. Jullie begonnen de hongerstaking omdat de sociale dienst het appartement niet meer wilde betalen. Ze wilden vrouwen en kinderen onderbrengen in een klooster en de mannen in een tehuis voor daklozen. Op 3 december 2001 begonnen jullie dan een hongerstaking. Uw vader nam contact op met een journalist van de krant 'Dziennik Polski' die een interview afnam en een artikel in de krant publiceerde. Er kwam ook een T.V.-ploeg die een reportage maakte die op televisie werd uitgezonden. Na tien dagen stopten jullie de hongerstaking. Op 15 december 2001 ontving uw vader een dreigtelefoon. Daarna schreef uw vader een nieuw artikel voor de krant. Op 6 februari 2002 werd het artikel geregistreerd door de krant. De volgende dag ontving uw vader opnieuw een dreigtelefoon waarin hij met de dood bedreigd werd. Daarna beslisten jullie om Polen te verlaten.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielrelaas volledig steunt op de motieven aangebracht door uw vader Aleinikau Vasili (o.v. 5.180.520) ter staving van zijn asielaanvraag. Wat betreft de asielaanvraag van uw vader werd er door de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen op basis van de kennelijke ongegrondheid van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan er in hoofde van u evenmin een bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

De door u neergelegde documenten (geboorteakte, lidkaart BNF, kaart van de kiescommissie, studieboekje, verblijfskaart van Polen, Pools reisdocument, beslissing van Poolse autoriteit inzake uw asielaanvraag, artikel in de krant over hongerstaking, brieven die uw vader schreef aan verschillende instanties in verband met de hongerstaking, document i.v.m. arrestatie vader in Belarus, brief gericht aan de gouverneur) wijzigen niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet.”.

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Enig middel genomen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen en uit de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en uit de afwezigheid van rechtens vereiste feitelijke grondslag.

Krachtens de bepalingen van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, moeten alle administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel worden gemotiveerd.

Deze motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische gronden waarop de beslissing is gesteund, veruitwendigd dienen te worden in de beslissing zelf (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R W. 1991-92, 490-491.).

De motivering, met name de juridische en feitelijke overwegingen die de beslissing gronden, dient afdoende te zijn (art. 3 van de wet van 29 juli 1991).

Dit wil zeggen dat de feitelijke en juridische overwegingen pertinent moeten zijn en de beslissing dienen te verantwoorden. Een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke of onnauwkeurige motieven zijn geen afdoende motivering. De beslissing dient duidelijk aan te geven waarom een beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de administratieve beslissing deugdelijk moet zijn. Ze moet met name begrijpelijk zijn en aanvaardbaar met het oog op het recht, op de feiten en op het beleid.

Dat een motivering rechtens aanvaardbaar moet zijn houdt onder andere in dat een juiste wettelijke grondslag aan de basis van de beslissing moet liggen en dat het wettelijk voorschrift dat de motivering schraagt, op juiste wijze wordt geïnterpreteerd.

Daarenboven dienen de relevante feiten waarop de beslissing is gebaseerd, te bestaan en juist te zijn. De feiten dienen zorgvuldig vastgesteld te zijn en juist te worden gekwalificeerd. Het bestuur dient volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden.

(Zie A. VAN MEENSEL, 'De uitdrukkelijke motiveringplicht' in W. VANECKHOUTTE (ed.), *Publiekrecht, de doorwerking van het privaatrecht in het publiekrecht*, Gent, Mys & Breesch, 1997, 206 e.v.)

I.c. is er een manifeste overtreding van de motiveringsplicht.

Doordat de Commissaris-Generaal in zijn beslissing overweegt dat verzoeker zijn asielrelaas volledig steunt op de motieven aangebracht door zijn vader. Dat er met betrekking tot de asielaanvraag van verzoeker zijn vader een bevestigende beslissing van weigering verblijf werd genomen op basis van kennelijke ongegrondheid van zijn asielmotieven.

Terwijl verzoeker zoals hieronder en hierboven geschetst (heeft), evenveel gediscrimineerd werd als zijn familieleden. Dat verzoeker omwille van zijn jeugdige leeftijd ten laste is van zijn ouders en dat zij ook één gezin vormen.

Doordat de Commissaris-Generaal geen motieven aanhaalt waarom verzoeker zijn asielaanvraag geweigerd werd.

Terwijl de beslissing van de Commissaris-Generaal over het beroep van verzoek(st)er moet gemotiveerd zijn en dit zowel in rechte als in feite(n), en deze motieven moeten in de beslissing zelf worden weergegeven en die weergegeven motieven concreet moeten zijn en van aard om de gewezen beslissing te dragen.

Dat het verwijzen naar de beslissing betreffende een familielid van verzoeker die dezelfde feiten heeft meegemaakt als verzoeker geen afdoende motivering is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden te weigeren.

Terwijl verzoeker als vluchteling in Polen als een tweederangsburger wordt beschouwd en geen recht heeft op een woonst, werk en inkomen, wat fundamentele basisrechten zijn. Terwijl verzoeker en zijn familie verschillende keren geprobeerd hebben de gouverneur (burgemeester) te spreken en het hoofd van de sociale dienst en hun dat altijd geweigerd is. Terwijl verzoeker en zijn familie doordat ze hun situatie aankloegen (aanklaagden) en bijgevolg gebruik maakten van het fundamentele recht op vrije meningsuiting bedreigd werden.

Terwijl discriminatie zoals het hier vaststaat, volgens de interpretatie van de conventie van Genève vervolging kan uitmaken zoals bepaald in artikel 1 (zie paragrafen 51-55 uit het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of Refugees', HCR/IP/4/Eng/REV. 1, reedited, Geneva, January 1992, UNHCR 1979) (stuk 3). Volgens de interpretatie zoals hier gevolgd kan discriminatie beschouwd worden als een vervolging indien ze gevolgen hebben (heeft) die voor de betrokken persoon substantieel nadelig zijn zoals ernstige beperkingen aan het recht om een inkomen te verwerven of de toegang tot normaal beschikbare educatieve faciliteiten.

Terwijl verzoek(er) het recht op geneeskundige verzorging geweigerd werd en geen kans heeft werk te vinden. Bovendien heeft de sociale dienst en de politie gedreigd verzoeker zijn familie te scheiden en in aparte verblijfplaatsen onder te brengen.

Terwijl de interpretatie van de conventie van Genève verder bepaalt dat discriminatie in hoofde van de betrokken persoon een gevoel kan geven van bestaansonzekerheid naar de toekomst toe en dat het in dat geval een redelijke angst voor vervolging kan uitmaken. Dat dit in het geval van verzoeker zeker het geval is vermits verzoeker door de sociale dienst geen enkele hulp krijgt om een menswaardig leven op te bouwen terwijl verzoeker en zijn familie zich aanvankelijk wilden integreren in Polen.

Terwijl de interpretatie verder bepaalt dat bepaalde maatregelen die op zichzelf geen aanleiding geven tot vervolging (bijvoorbeeld discriminatie die niet zo nadelig is) in sommige gevallen gecombineerd met andere factoren een zodanig effect kunnen hebben op de geest van de betrokkene dat het een vrees voor vervolging rechtvaardigt op 'cumulatieve grond'.

Verzoeker en zijn familie zijn niet enkel gediscrimineerd maar ook bedreigd wat duidelijk cumulatieve gronden zijn.

Verzoeker stelt in deze vast dat de bestreden beslissing genomen werd met (de) schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke bestuurlijke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn, doordat het verwijzen naar de beslissing die genomen is betreffende een familielid dat dezelfde feiten heeft ondergaan als verzoeker geen afdoende motivering is om een verzoek tot verblijf uitgaande van een persoon die voldoet aan de voorwaarden van de Conventie van Genève, te weigeren.

Artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève definieert de vluchteling als volgt: 'de persoon die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het grondgebied van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die (de) bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, ...'.

Verzoeker voldoet volledig aan de aangegeven gronden.

1. ernstige vrees voor vervolging.

Verzoeker is in Polen als wit-Russisch onderdaan en bovendien als vluchteling, een minderheid.

Uit de hierboven geschetste feiten moet worden afgeleid dat verzoeker en zijn familie gediscrimineerd worden.

Bovendien worden zij bedreigd als zij hun ongenoegen uiten over hun mensonwaardig bestaan en krijgen zij geen respons van de lokale overheid op hun klachten.

Gelet op deze twee feiten, nl. de discriminatie die tot gevolg heeft dat verzoeker zelfs niet zijn fundamentele mensenrechten kan uitoefenen, en de bedreigingen zowel moreel als fysiek, kan niet ernstig geoordeeld worden dat geen gegronde vrees aanwezig is.

2. wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker vervolgd wordt omwille van zijn statuut van vluchteling, dus het behoren tot een bepaalde sociale groep en omwille van zijn nationaliteit.

Conclusie: de bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en schendt als dusdanig de materiële motivering(s)plicht. Aangezien dit enig middel gelet op de omstandigheden eigen aan huidige zaak ontvankelijk en gegrond is en bijgevolg tot vernietiging van de bestreden beslissing dient te leiden, is het enig middel ernstig (gegrond) in al zijn onderdelen.”;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag; dat verzoeker meent dat het verwijzen naar de beslissing van zijn vader, die dezelfde feiten heeft meegemaakt als verzoeker, geen afdoende motivering uitmaakt om het verzoek tot verblijf, uitgaande van verzoeker, te weigeren; dat verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing geen motieven worden aangehaald waarom zijn asielaanvraag werd geweigerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker zijn asielrelaas volledig baseert op de door zijn vader, V. A., ingeroepen asielmotieven; dat zij verder vaststelt dat er in hoofde van laatstgenoemde een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf werd genomen omwille van de kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag; dat voor wat betreft de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten, de Commissaris-generaal bijgevolg op goede gronden kon overwegen dat er in hoofde van verzoeker evenmin kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de bestreden beslissing aldus duidelijk aangeeft dat verzoeker geen blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, omdat de problemen die hij aanhaalt volledig voortvloeien uit de problemen van zijn vader en de asielaanvraag van laatstgenoemde kennelijk ongegrond werd bevonden; dat de bestreden beslissing derhalve afdoende gemotiveerd is, en verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent; dat het samen behandelen van samenhangende dossiers een teken van zorgvuldigheid in hoofde van de Commissaris-generaal is; dat hij binnen de beoordeling van die samenhang een appreciatiebevoegdheid heeft; dat de Commissaris-generaal in casu heeft geoordeeld dat, gelet op het ongegrond karakter van de asielaanvraag van verzoekers vader, ook ten aanzien van verzoeker een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf diende te worden genomen; dat de bestreden beslissing derhalve aan de motiveringsplicht voldoet;

Overwegende dat verzoeker voor het overige in essentie aanvoert dat hij en zijn familieleden als tweederangsburgers werden beschouwd en geen recht hadden op een woonst, werk en inkomen, hetgeen fundamentele rechten zijn; dat zowel uit verzoekers verklaringen als uit de verklaringen van zijn familieleden blijkt dat de problemen die zij kenden vóór zij er ruchtbaarheid aan gaven, nauw verwant zijn met de algemene socio-economische problemen in Krakow, en in Polen in het algemeen; dat verzoeker niet aantoonde dat hij en zijn familie elders in Polen geen menswaardig leven zouden kunnen leiden;

Overwegende dat de bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.